

Sygn. akt IV U 213/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Cezary Wieczorek

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Zięba

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania R. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 7 stycznia 2013 roku znak: (...)

w sprawie R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

z m i e n i a zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu R. C. emeryturę od dnia 3 marca 2013 roku.

Sygn. akt IV U 213/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 lipca 2013 roku

Decyzją z dnia 7 stycznia 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił R. C. przyznania emerytury, ponieważ mimo, iż wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, to jednak nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach ale 4 lata, 2 miesiące, 25 dni. Do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył odwołującemu się okresu pracy od 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku na podstawie zeznań świadków, ponieważ w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie stanowią dowodu na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołał się R. C., kwestionując stanowisko organu rentowego, który nie zaliczył mu jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku w Spółdzielczych Zakładach (...) w B. na stanowisku stolarz montażowy. Odwołujący się podniósł, że jego praca w/w zakładzie polegała na polerowaniu lakierem poliestrowym drewna, lakierowaniu ręcznym pędzlem w pomieszczeniach lakierni, sklejaniiu

plyt w prasach hydraulicznych parowych na gorąco klejami mocznikowymi, oklejaniu wąskich płaszczyzn płyt klejem (...). R. C. wskazał, że były to prace zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, zgodnie z Wykazem A, Dział VI, pkt 5- 8 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący się wniósł o przesłuchanie świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o oddalenie odwołania. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy podał, że stanowisko stolarz montażowy nie jest wymienione w Uchwale nr 22 Zarządu (...) (...) Związku Spółdzielni (...). Ponadto w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie stanowią dowodu w sprawie.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że odwołujący się R. C., ur. (...), obniżony wiek emerytalny 60 lat osiągnął z dniem 3 marca 2013 roku. Na dzień 1 stycznia 1999 roku odwołujący się wykazał, co najmniej 25 lat okresu ubezpieczenia, tj. 25 lat, 2 miesiące, 1 dzień okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące, 15 dni okresów nieskładkowych, co dało łącznie 26 lat, 4 miesiące i 16 dni ubezpieczenia, w tym 4 lata, 2 miesiące, 16 dni pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 lipca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku, z pominięciem zasiłków chorobowych. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Od 1 marca 2003 roku pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wniosek o emeryturę w warunkach szczególnych R. C. złożył do organu rentowego 30 listopada 2012 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. C. w okresie od 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku zatrudniony był w Spółdzielczych Zakładach (...) w G. z siedzibą w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarz montażowy. Zakład, w którym pracował odwołujący się był w zrzeczeniu (...), zajmował się wyrobami z drewna, głównie produkcją mebli oraz boazerii.

Po przyjęciu do pracy odwołujący rozpoczął pracę na klejarni. Zajmował się oklejaniem okleiną płyt wiórowych, które służyły do produkcji mebli. Pracę tą wykonywał na prasach hydraulicznych oraz na gorąco. Do klejenia stosowano szkodliwy klej karbonidowy, mocznik. Klejono na gorąco. Po oklejeniu płyt odwołujący się czyścił je czyszczarką taśmową. Przy wykonywaniu tej czynności panowało duże zapylenie. Następnie elementy były przekazywane na lakiernię, gdzie były malowane pędzlem lakierami nitro, co wykonywał odwołujący. Praca odwołującego polegała też na polewaniu dużych elementów lakierem polimalem. W ten bowiem sposób robiło się politurę na elementach do produkcji mebli. W celu osiągnięcia wysokiego połysku malowano elementy położone na płasko lakierem poliester. Lakier ten składał się z trzech składników. Odwołujący sam przygotowywał ten lakier i mieszał wszystkie elementy. R. C. malował pędzlem lub używał pistoletu natryskowego.

Prace odwołującego się były wykonywana w szkodliwych warunkach. Lakier składał się z etanolu i kowaltu, był bardzo uciążliwy dla zdrowia.

Odwołujący faktycznie nie był zatrudniony jako stolarz montażysta. Nigdy nie pracował przy wycinaniu i montażu mebli. W dokumentacji miał wpisane stanowisko stolarz, bowiem takie uprawnienia posiadał i w tym kierunku się uczył. R. C. przez cały czas pracował na lakierni, na czyszczarni i przy prasach hydraulicznych.

Odwołujący się za pracę w warunkach szkodliwych dostawał mleko. W okresie od 1 września 1980 roku do 1 września 1992 roku odwołujący pobierał dodatkowe wynagrodzenie za prace w szczególnych warunkach zaliczonych do pierwszego stopnia szkodliwych w myśl postanowień uchwały nr 22 Zarządu (...) Związku Spółdzielni (...) z dnia 1 czerwca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach, wykazem nr 1 do uchwały nr 22 Zarządu (...) z dnia 1 czerwca 1983 roku, określającym stanowiska pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

Razem z odwołującym się pracowała H. W., jako referent do spraw produkcji, specjalista do spraw produkcji, mistrz produkcji. Z odwołującym pracował też M. Z. jako technik BHP, a potem specjalista BHP i T. D. zatrudniony jako stolarz, który wykonywał te same czynności co odwołujący się oraz Z. L., pracujący jako stolarz i brygadzysta.

(**dowód:** umowa o pracę, k. 15 akt rentowych, świadectwo pracy, k. 1 akt osobowych, zaświadczenie ze Spółdzielni Zakładu Usługowo – Producyjno – Handlowego (...), k. 7, angaż z dnia 3 listopada 1980 roku, k.5 akt osobowych, angaż z dnia 8 września 1986 roku, k. 6 akt osobowych, angaż z dnia 2 listopada 1981 roku, k. 7 akt osobowych, angaż z dnia 25 września 1987 roku, k. 8 akt osobowych, angaż z dnia 5 grudnia 1988 roku, k. 70 akt osobowych, angaż z dnia 15 października 1992 roku, k. 4 akt osobowych, zeznania świadka H. W., k. 38, zeznania świadka M. Z., k.38, zeznania świadka T. D., k. 47 – verte, zeznania świadka Z. L., k. 48, zeznania odwołującego się, k. 48)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się R. C. oraz świadków H. W., M. Z., T. D., Z. L., uznając je za wiarygodne, wspólne, logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Brak jest bowiem podstaw do podważenia ich wiarygodności. Zeznania R. C. znajdują potwierdzenie w zeznaniach w/w świadków, którzy w sposób obiektywny potwierdzili, że odwołujący się w spornym okresie pracował w warunkach szkodliwych przy klejeniu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. C. zasługuje na uwzględnienie.

Przypadek odwołującego się, który urodził się (...) należało odnieść do regulacji art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Według w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku).

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych- art. 32 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227).

Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.83 Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy zatrudnienia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru

stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy - § 2 ust 1 i 2 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki tj. osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okresem zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Z reguły wymagany stażem pracy uprawniającym do niższego wieku emerytalnego jest okres 15 lat- pracy w szczególnych warunkach.

Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do treści tych załączników były dostosowane resortowe wykazy stanowisk, przy czym nazwa stanowiska na jakim był zatrudniony pracownik musi dokładnie odpowiadać nazwie stanowiska wymienionego we właściwym resortowym akcie prawnym. Oznacza to, że nazwa stanowiska nie może być podobna do wymienionych lub niepełna.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy zaznaczyć należy, że do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach uprawnieni są wyłącznie pracownicy, którzy legitymują się wymaganym okresem zatrudnienia tj. 25 lat w przypadku mężczyzn, w tym co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w ramach stosunku pracy. W przedmiotowej sprawie odwołujący się spełnia wymagany okres pracowniczego zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku stosownie do regulacji w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Wykazał bowiem łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 4 miesiące i 16 dni ubezpieczenia, tj. 25 lat, 2 miesiące, 1 dzień okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące, 15 dni okresów nieskładkowych. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Spór dotyczy natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach, przy czym należy mieć na względzie okoliczność, że organ rentowy uwzględnił już odwołującemu się

4 lata, 2 miesiące, 16 dni pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 1 lipca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił natomiast odwołującemu się jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku w Spółdzielczych Zakładach (...) w B. na podstawie zeznań świadków, ponieważ w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie stanowią dowodu na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach. Dodatkowo w odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że stanowisko stolarz montażowy nie jest wymienione w Uchwale nr 22 Zarządu(...) (...) Związku Spółdzielni (...).

W ocenie Sądu stanowisko organu rentowego nie jest zasadne.

Zgodnie z wykazem A, dział VI poz. 7 i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne oraz politurowanie ręczne są zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym. Do prac w szczególnych warunkach zaliczane jest również lakierowanie ręczne lub natryskowe - nie zhermetyzowane (wykaz A, dział XIV pkt. 17 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że odwołujący się zatrudniony był na powyższym stanowisku, potwierdziły to zeznania R. C., które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków: H. W., M. Z., T. D., Z. L.. Zeznali oni, że odwołujący się od dnia od 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku zatrudniony był w Spółdzielczych Zakładach (...) w G. z siedzibą w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarz montażowy. Jednak po podjęciu pracy odwołujący faktycznie rozpoczął pracę na klejarni. Zajmował się oklejaniem okleiną płyt wiórowych, które służyły do produkcji mebli. Pracę tą wykonywał na prasach hydraulicznych oraz na gorąco. Do

klejenia stosowano szkodliwy klej karbonidowy, mocznik. Po oklejeniu płyt odwołujący się czyścił je czyszczarką taśmową. Przy tej czynności panowało duże zapylenie. Następnie elementy były przekazywane na lakiernię, gdzie były malowane pędzlem lakierami nitro. Odwołujący też taką pracę wykonywał. Praca odwołującego polegała również na polewaniu dużych elementów lakierem polimalem. W ten sposób robiło się politurę na elementach do produkcji mebli. W celu osiągnięcia wysokiego połysku malowano elementy położone na płasko lakierem poliester. Lakier ten składał się z trzech szkodliwych składników. Odwołujący sam przygotowywał ten lakier i mieszał wszystkie elementy. R. C. malował pędzlem lub używał pistoletu natryskowego. Prace odwołującego się były wykonywana w szkodliwych warunkach. Lakier składał się z etanoli i kowaltu, był bardzo uciążliwy dla zdrowia .

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, LEX nr 14625 okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy. Identyczne stanowisko przyjął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84 LEX nr 14630 – w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) zakład pracy wydaje, wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tytuł cytowanego rozporządzenia w uchwałach SN został zmieniony przez § 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 21 maja 1996 roku,(Dz. U. 96, Nr 63, poz. 292) .

Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym „sprawa emerytalna” ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Organ rentowy ma ograniczoną swobodę prowadzenia postępowania dowodowego. Z przepisów proceduralnych wynika bowiem, jakie środki dowodowe stanowią podstawę ustalenia konkretnych okoliczności [per exemplum wyżej cytowany § 2 ust. 2 rozporządzenia]. Świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez zakład pracy jest dokumentem wiążącym organ rentowy zarówno w znaczeniu pozytywnym, jak i negatywnym.

Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę – uprzednio administracyjna – staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 kpc. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ubezpieczony jako strona faktycznie słabsza korzysta ze wzmożonej ochrony procesowej, którą gwarantują szczególne przepisy proceduralne dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zawartych w dziale III rozdziałach 1 i 3 kpc. Ten wyjątek od ogólnych zasad wynikających z art. 247 kpc sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił zeznania świadków H. W., M. Z., T. D., Z. L. na okoliczność wykonywania przez odwołującego się pracy w szczególnych warunkach.

Należy przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638, w którym Sąd Najwyższy przyjął , że nie korzysta z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym pracowników, pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie R. C. w sposób dostateczny wykazał, że praca jaką wykonywał od dnia 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku w Spółdzielczych Zakładach (...) w G. z siedzibą w B. w pełnym wymiarze czasu pracy była pracą, która zaliczana jest do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Przez cały czas odwołujący się pracował przy klejeniu i lakierowaniu.

W świadectwie pracy oraz angażach wskazano co prawda, że odwołujący pracował jako stolarz, lecz w rzeczywistości R. C. na takim stanowisku nie pracował. W dokumentacji miał wpisane stanowisko stolarz, bowiem takie uprawnienia posiadał i do takiego zawodu się uczył. Odwołujący się przez cały czas pracował na lakierni, na czyszczalni i przy prasach hydraulicznych oraz przy klejeniu.

Przypomnieć należy, że świadectwa pracy (wykonywania pracy w szczególnych warunkach), nie są dokumentami urzędowymi, lecz dokumentami prywatnymi, wystawianymi przez pracodawcę, a zatem wyłącznie oświadczeniem wiedzy tego pracodawcy, które może być podważane w każdy sposób przed sądem w postępowaniu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd nie jest w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie pracy czy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (tylko dokumenty wystawione przez organy państwowe albo organy wykonujące zadania z zakresu administracji państwowej stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 kwietnia 2013 r. III AUa 808/12, LEX nr 1313299).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm. W ocenie Sądu R. C. taką pracę wykonywał.

Z dowodów ujawnionych w sprawie wynika, że odwołujący się za pracę w warunkach szkodliwych dostawał mleko. W okresie od 1 września 1980 roku do 1 września 1992 roku pobierał dodatkowe wynagrodzenie za prace w szczególnych warunkach zaliczonych do pierwszego stopnia szkodliwych w myśl postanowień uchwały nr 22 Zarządu (...) Związku Spółdzielni (...) z dnia 1 czerwca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę powyższe przyjąć należy, że R. C. wykazał co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach - po doliczeniu spornego okresu od 11 października 1979 roku do 30 kwietnia 1994 roku (13 lat, 5 miesięcy, 19 dni) do uwzględnionego przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach od 1 lipca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku w wymiarze 4 lat, 2 miesięcy, 25 dni. Pozostałych przesłanek organ rentowy nie kwestionował.

Wobec powyższego w ocenie Sądu odwołujący się spełnia wymagane przesłanki, które dają mu prawo do przyznania emerytury na warunkach preferencyjnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 , Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego Sąd zmienił w pkt I zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się R. C. emeryturę od dnia 3 marca 2013 roku, tj. od ukończenia 60 lat.